

[Christophersen.]

stærkeste og mest umiddelbare fornemmelse af, hvordan boligbehovet er på det konkrete sted.

Kommunaliseringen slår også igennem i spørgsmålet om, hvordan boligsikringsudgifterne skal fordeles. Det hører i og for sig ikke ind i selve forliget, men det er jo karakteristisk, at det er de samme 6 partier, der er enige om den løsning, at kommunerne nu i højere grad skal bære udgifterne ved boligsikring. Også det vil efter mit partis opfattelse skærpe kommunens interesse for, at der er en rimelig, fornuftig og alsidig boligforsyning.

Endelig dukker kommunaliseringstenden- sen jo op i det, vi er enige om på lejelovens område, nemlig at kommunerne med simpelt flertal — og det gælder også i hovedstadsområdet — kan træffe beslutning om at fjerne restriktionerne. De kan også træffe beslutning om at genindføre dem, og det betyder, hvad enten man nu går den ene eller den anden vej, at det altså er den lokale politiske myndighed, der ud fra en konkret, jordnær vurdering af boligforsyningssituationen kan tilrettelægge den politik, der passer netop på stedet, sådan at de ikke bare skal indrette sig efter et landsgennemsnit.

For det fjerde ligger der jo i det, som vi har aftalt specielt på finansieringsområdet, en nedbringelse af subsidierne i det lange løb fra det offentlige til nybyggeriet, men man kan også sige, at der med de aftaler, der er truffet på parcelhusområdet, ligger et ønske om at begrænse de skattemæssige virkninger af de regler, som vi hidtil har kørt med. Det skal jeg om lidt sige lidt mere om.

Endelig er det selvfølgelig væsentligt for aftalen, at der er 126 mandater bag ved den, og at disse 126 mandater ligger et sådant sted, at resten af folketinget på en pæn og smuk måde fordeler sig symmetrisk på begge sider af det. Det giver jo aftalen en politisk langtidsværdi, fordi det medfører, at folk nu kan disponere i tillid til, at denne aftale holder, og det tror jeg har en vældig stabiliserende virkning.

Så er der jo også en enkelt nydannelse i aftalen, og det er på parcelhusområdet. Her er partierne jo enige om, at man nu skal søge at komme væk fra lejeværdibegrebet

hurtigst muligt. Det er af mange grunde blevet uanvendeligt; der er i befolkningen skabt en sådan holdning over for lejeværdibegrebet, efter vores opfattelse i øvrigt en ganske rimelig holdning, at det ikke længere kan bringes til at fungere efter den oprindelige hensigt.

Det, jeg nu siger, er specielt henvendt til fru Kirsten Jacobsen, Jeg ved ikke, om hun stadig er optaget af det problem, vi her drøfter, vi kan også lade det ligge til en senere lejlighed, men jeg vil i hvert fald sige, at det, som er en af hensigterne med at ændre reglerne for ejerboligens beskatning, er jo netop at forhindre, som det så fint er sagt i indledningen, og som fru Kirsten Jacobsen betvivlede var andet end ord, at der stadig er en vældig interesse i at etablere lån i fast ejendom, for det er jo ikke bare ord. Hvis det kan lade sig gøre teknisk, og det tror vi da på, efterhånden som vi har været igennem diskussionerne, at gennemføre denne ændring, så vil det jo rent faktisk betyde, at når folk får det, som i dag hedder overskud af egen bolig, så skal de i fremtiden, når overgangsperioden er afsluttet, ikke længere beskattes af dette. Det vil da naturligvis fremme folks interesse i at spare op i deres bolig, ligesom den omstændighed, at mulighederne for at fradrage forskellige boligudgifter forsvinder, vil begrænse folks interesse i at pådrage sig disse udgifter, hvad enten det nu er renteudgifter, eller det er andre udgifter. Og det vil selvfølgelig også have en samfundsekon- omisk virkning.

Så har det naturligvis været nødvendigt for partierne indbyrdes at aftale, hvad der skulle ske med lejeværdien i 1975, og for en sikkerheds skyld også hvad der skulle ske i 1976 og 1977, hvis man mod forventning ikke kunne påbegynde afviklingen. Her har jeg en bemærkning til fru Kirsten Jacobsen — det er sådan set den samme, som jeg ville være kommet med før — idet hun nu ønsker at fremstille fremskridtspartiet som den sidste politiske gruppering, der interesserer sig for landets parcelhusejere. Når man læser det bidrag, fremskridtspartiet er kommet med til boligudvalgets forhandlinger, så støder man på mange ting, der ligesom karakteriserer fremskridtspartiets holdning til boligproblemerne og måske også karakteriserer partiets forståelse for dem. Det tror jeg